

De tre bøger, "Eventum tantum". Begivenhedens ethos", "Skønheden sker. Begivenhedens æstetik" og "Selvet sker. Bevidsthedens begivenhed", er som en samlet helhed et forsøg på at sætte virkelighedens proces- og begivenhedskarakter, på ind i et nyt begrebsligt univers. Det centrale perspektiv er, at al eksistens er bundet til ydre og indre begivenheder, hvori vi i mindst lige så høj grad "sker" som vi er aktive aktører med magt over forløb og mening.

De tre bøger afspejler den klassiske tradition for at udvikle et selvstændigt, filosofisk projekt, for så vidt den første bog udvikler en systematisk ontologi og erkendelsesteori over begivenheden som socialt-historisk fænomen. Den anden udvikler en erkendelsesteoretisk beskrivelse af skønhedserfaringens væsen, og den sidste udvikler en erkendelsesteori om mentale begivenheder, herunder om tænkningens væsen og om tidsbevidstheden i erindringen og om sprogets tilblivelse.

I alle tre bøger er den praktiske filosofi, etikken, et gennemgående tema ud fra maksimen om "at vise sig værdig til begivenheden". Man kan opfatte bøgerne som en samlet erkendelsesteoretisk begrundelse af "protreptikken", den filosofiske dialog, der skaber symmetri, og styrker den enkeltes muligheder for at udvikle sin menneskelige frihed.

Set ud fra de eksisterende, metateoretiske paradigmer, lægger projektet afstand til konstruktivismen, diskursteorien, og systemteorien, idet den udvikler det fænomenologiske og sprogfilosofiske univers.

Fra et læser-perspektiv er den sidste bog "Selvet sker. Bevidsthedens begivenhed" – som Tor Nørretranders udtrykte det ved receptionen i anledning af bogens udgivelse – langt den mest tilgængelige, og svær at slippe igen, når man har åbnet den. Man kan forstå den som nøglen til de to andre bøger, der i langt højere grad eksperimenterer med sprogets evne til at udtrykke det, der er svært at udsige.

Som en helhed kan man sige, at bøgerne udtrykker den mest omfattende og systematiske analyse af begivenhedens væsen, der eksisterer til dato, ved siden af de Gilles Deleuzes, Alain Badiou og Donald Davidsons arbejder.

Den gennemgående hovedtese er, at begivenhedens væsen er den rene skeen, og at enhver begivenhed overskrider den diskursive bestemmelse af den gennem udsagnet "Dette er sket." Begivenheders mening opleves af subjektet, men stort set enhver begivenhed involverer andre, og selv, hvor der spontant eller gennem forhandling eller magt er fastlagt en kollektiv bestemmelse, vil begivenhedens betydning altid være foregrebet af en betydningens begivenhed, som ingen har adgang til. Ingen begivenhed er nogensinde forbi, både hvad angår dens virkninger og dens mening, og således er vort indre univers også indrettet. Hvem og hvad vi er, er en proces, noget, der sker med os, og som peger frem mod en mulig, individuel identitet, der aldrig bliver færdig. Tilblivelsen er alle begivenheders væsen, og virkeligheden skabes gennem dem i form af en evig, uafsluttet bevægelse.

Indsigten i dette fundamentale vilkår er lige så væsentlige for det enkelte menneskes forståelse af sin egen eksistens, som for ledernes muligheder for at udføre sine opgaver.